

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 385/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., K., zastúpeného advokátom JUDr. P. G., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 To 9/2011 z 12. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2011 doručená sťažnosť J. M., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 9/2011 z 12. mája 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajského súdu ako súdu odvolacieho bol zrušený prvostupňový rozsudok Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 86/2009-589 z 13. decembra 2010 a sťažovateľ bol uznaný vinným, že 6. mája 2008 o 12.40 h v meste K. riadil osobné motorové vozidlo značky..., evidenčné číslo..., pričom na križovatke cesty II/563 a miestnej komunikácie počas predchádzania zákonom nepovolenou rýchlosťou narazil do ľavej časti zadného kola už odbočujúceho cyklistu M. C., ktorý v dôsledku tejto zrážky utrpel zranenia, ktorým na mieste podľahol. Týmto spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu vo výmere troch rokov. Zároveň bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu päť rokov. Súd zaviazal sťažovateľa z titulu náhrady škody uhradiť poškodenej K. C. 164,64 € a poškodenú so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že odvolací súd napadnutým rozsudkom rozhodol arbitrárne a jeho rozhodnutie je podľa neho nepreskúmateľné, pretože sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými námietkami uvedenými v podanom odvolaní.

Sťažovateľ tvrdí, že odvolací súd v celej podstate svojho odôvodnenia napadnutého rozsudku neuviedol, z akých dôvodov považoval jeho argumentáciu v odvolacom konaní vytykajúcu nesprávnosť prvostupňového rozsudku za nepodstatnú, z hľadiska odôvodnenia rozsudku postupoval arbitrárne, s ohľadom na konkrétne v odvolaní uvádzané námietky veľmi zovšeobecňujúco a nepresvedčivo, čoho dôsledkom je nerešpektovanie jedného zo základných princípov vedenia súdneho konania vyžadovaného judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), keď spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale sa musí aj javiť, že je vykonávaná.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To/9/2011, Rozsudkom zo dňa 12. 05. 2011, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre vydaný dňa 12. 05. 2011, sp. zn.: 5 To/9/2011 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Nitre vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 9/2011 z 12. mája 2011.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 9/2011 z 12. mája 2011, ktorým zrušil rozsudok okresného súdu, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu).

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by v prípade sťažovateľa prichádzalo do úvahy vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany krajského súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, keby krajský súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľovi diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľa k takej situácii nedošlo, sťažovateľ mal priznané postavenie účastníka súdneho konania a krajský súd o jeho odvolaní meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s predstavami sťažovateľa.

Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmavať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva:

«V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o vine napadnutého rozsudku, proti ktorému

odvolanie obžalovaného nepochybne a predovšetkým smerovalo, ako aj postup konania súdu prvého stupňa, výroku o vine napadnutého rozsudku predchádzajúceho, pričom výrok o treste a výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku a postup konania obom týmto výrokom predchádzajúceho odvolací súd preskúmal s prihliadnutím na ustanovenie § 321 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku a tiež v rozsahu, či v nich prípadne zistené chyby by neodôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku (zistiť, že na takýto postup nie sú splnené zákonné podmienky a predpoklady).

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti a okolnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku a ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie predovšetkým o vine obžalovaného, a následne aj o uloženom mu treste a o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku aj z dôvodov vyššie uvedených preto vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

V tejto súvislosti a s poukazom na konečný, ha verejnem zasadnutí odvolacieho súdu obhajcom obžalovaného prednesený návrh na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 odsek 1 písmeno, c/ Trestného poriadku (ak vzniknú pochybnosti o správnosti1 skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy) považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v rámci postupu podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 13. 12. 2010 nemal obžalovaný žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a žiadne takéto návrhy v písomnom odôvodnení podaného odvolania, ani nepredniesol na verejnem zasadnutí odvolacieho súdu.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd tiež zistil, že súd prvého stupňa k týmto svojim skutkovým zisteniam došiel po tom, čo vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné tiež uviesť, že aplikácia jedného zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, predpokladá povinnosť súdu rozhodnúť v prospech obvineného iba v prípade, ak zostanú dôvodné (teda nie akékoľvek) pochybnosti o niektorej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, o ktorý prípad v prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne nejde (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a tiež akými základnými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a úplné poukazuje považujúc za potrebné tieto vzhľadom na niektoré právne úvahy, ktorými argumentoval obžalovaný v odôvodnení ním proti napadnutému rozsudku podaného odvolania, iba doplniť, tak, že aj podľa jeho názoru medzi bez dôvodných pochybností opodstatnene zisteným protiprávnym konaním obžalovaného spočívajúcim predovšetkým v porušení ustanovenia § 15 odsek 4 v dobe spáchania zažalovaného skutku účinného zákona číslo 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“), ktoré nepochybne treba podľa § 138 písmeno h/ Trestného zákona považovať za závažnejší spôsob konania spočívajúci v porušení dôležitej povinnosti uloženej vodičovi motorového vozidla zo zákona a nedbanlivostným zavinením obžalovaného (a to minimálne vo forme nevedomej nedbanlivosti podľa § 16 písmeno b/ Trestného zákona) na; strane jednej a následkom vzniknutým na záujme chránenom

ustanovením § 149 Trestného zákona na strane druhej, neboli v prejednávanej veci žiadne pochybnosti.

Súd prvého stupňa tiež nepochybil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal aj na (aj podľa názoru odvolacieho súdu) nesporne zistenú skutočnosť, že obžalovaný by bol Vedel dopravnej nehode zabrániť, ak by bol dodržal najvyššiu, v tej dobe uzavretej osade povolenú rýchlosť (60km/h) a súčasne na situáciu vzniknutú v cestnej premávke správaním sa bicyklistu reagoval včas. V tejto súvislosti odvolací súd reagujúc na viaceré odvolacie námietky obžalovaného považuje za potrebné upozorniť, že obžalovaný výrazne (najmenej o 15km/h) prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť v uzavretej osade a navyše ňou bezprostredne pred dopravnou nehodou prechádzal cez križovatku, ktoré obe okolnosti kládli na neho opodstatnenú požiadavku na zvýšenú pozornosť a ohľaduplnosť (§ 3 odsek 2 písmeno a/, § 4 odsek 2 a § 14 odsek 5 písmeno c/, písmeno e/ Zákona) voči ostatným účastníkom cestnej premávky, ktorí sa v tej dobe zvlášť v križovatke a v jej bezprostrednom okolí nachádzali. Napokon nemožno podľa názoru odvolacieho súdu neprihliadnuť aj na strane bicyklistu ako účastníka cestnej premávky (rozhodujúceho sa v križovatke odbočiť vľavo) nesporne existujúce opodstatnené očakávanie, že ostatní jej účastníci budú dodržiavať jej pravidlá (konkrétne za ním osobné motorové vozidlo vedúci obžalovaný jazdiť rýchlosťou neprekračujúcou najvyššiu povolenú rýchlosť v uzavretej osade), pretože z konkrétnej situácie nevyplývalo niečo iné, čo by mohlo opodstatnenosť tohto jeho očakávania spochybniť.

Aj z vyššie uvedených dôvodov je toto protiprávne konanie obžalovaného bez akýchkoľvek dôvodných pochybností jedným z dvoch Článkov reťaze príčin, ktoré v prejednávanej veci tiež spôsobilo následok na záujme chránenom Trestným zákonom a preto všetky jeho odvolacie námietky správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa a jeho právnych úvah, ktorými sa spravoval pri ich posudzovaní podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného, sú zjavne irelevantné. Jediné pochybenie vo výroku o vine napadnutého rozsudku odvolací súd zistil v nesprávnom zákonomnom pomenovaní prečinu uvedeného v ustanovení § 149 Trestného zákona ako „ublíženia na zdraví“ namiesto „usmrtenia“.

Z dôvodov vyššie uvedených a tiež zo síce stručných, ale úplných právnych úvah obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, pri nepochybne správnom právnom posúdení v prejednávanej veci vo výroku o vine napadnutého rozsudku zažalovaného skutku

obžalovaného ako prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovanému ukladal trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby na dva roky až päť rokov. Po opodstatnenom zistení jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona) a nezistení žiadnej priťažujúcej uvedenej v § 37 Trestného zákona) u obžalovaného postupujúc takto podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona súd prvého stupňa znížil hornú hranicu tejto trestnej sadzby o jednu tretinu, teda na štyri roky, ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby dva roky až štyri roky, pričom pochybil iba tým, že vo výroku o treste napadnutého rozsudku neuviedol aj použitie § 38 odsek 2 Trestného zákona.

Keďže súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku aj v podstate správne a temer úplne uviedol všetky ostarie skutočností a okolností, ktoré mal za preukázané a tiež svoje úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení v súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku o treste uloženom obžalovanému, na tieto odvolací súd stotožniac sa s nimi, predovšetkým poukazuje s tým, že vzhľadom nielen na postoj obžalovaného k spáchanému trestnému činu, ale aj na jeho viaceré postihy za priestupky v cestnej premávke spáchané pred zažalovaným skutkom ale aj po ňom (zistené z jeho evidenčnej karty vodiča zadováženej odvolacím súdom a postupom podľa § 269 Trestného poriadku prečítanej na jeho verejnom zasadnutí) oba obžalovanému napadnutým rozsudkom uložené tresty nemožno považovať za neprímerane prísne. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dôsledku absencie odvolania prokurátora podaného podľa § 308 odsek, 1 veta prvá Trestného poriadku proti napadnutému rozsudku v neprospech obžalovaného, nebolo možné v odvolacom konaní napadnutým rozsudkom obžalovanému uložené tresty sprísniť, a to ani čo do druhu, ani čo do výmery (§ 322 odsek 3 veta druhá Trestného poriadku). ...

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedené, zákonné dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch (a to vo výroku o treste predovšetkým a vo výroku o náhrade škody iba s prihliadnutím na ustanovenie § 322 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku) a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odseku. Trestného poriadku sám odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom, keď na podklade súdom prvého stupňa úplne zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam pre rozhodnutie o vine obžalovaného a pre určenie majúcich sa mu uložiť druhov trestov a ich výmer

obžalovaného jednak uznal vinným zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona ktorého sa dopustil na výsledkom súdom prvého stupňa vykonaného, dokazovania opodstatnene zistenom skutkovom základe, jednak mu za tento prečin (rovnako tak, ako súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom) podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a nezistení žiadnej v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) uložil trest odňatia slobody na dva roky, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienene odložil, podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu na tri roky a súčasne mu podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona uložil aj vedľajší trest zákazu činnosti! viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na pozemných komunikáciách na päť rokov majú s prihliadnutím na vyššie uvedenú výhradu za to , že v konečnom dôsledku aj tento druh podmienenečného trestu odňatia slobody (vrátane jeho výmery a dĺžky skúšobnej doby) v zásade prihliada na hľadiská uvedené v ustanovení § 34 odsek 4 Trestného zákona (teda predovšetkým na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie obžalovaného, jeho osobu, pomery- á možnosti jeho nápravy) a súčasne spolu s uloženým vedľajším trestom zákazu činností viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na pozemných komunikáciách (a jeho výmery v polovici zákonnej trestnej sadzby činiacej jeden rok až desať rokov) podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona zabezpečí aj ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne druhých odradí od páchania trestných činov a zároveň (a nie v neposlednom rade) dostatočne vyjadrí aj morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

V dôsledku zrušenia výroku o vine napadnutého rozsudku zrušiac z dôvodov uvedených v ustanovení § 322 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku aj odvolaním obžalovaného nenapadnutý výrok napadnutého rozsudku o náhrade škody, odvolací súd o poškodenou uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodol tak, ako súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom, teda podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému uložiť povinnosť nahradiť poškodenej škodu vo výške 164,64 eur a súčasne poškodenú podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku odkázuc so zvyškom ňou uplatneného nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.»

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi zrušil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2011